

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. D. H.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2014, č. j. CPR-13716-2/ČJ-2014-930310-V243 ve věci správního vyhoštění, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2015, č. j. 2 A 2/2015 – 50,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2015, č. j. 2 A 2/2015 – 50, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 11. 3. 2015, č. j. 2 A 2/2015 – 50, vyhověl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2014, č. j. CPR-13716-2/ČJ-2014-930310-V243, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 8. 2014, č. j. KRPA-65002-83/ČJ-2013-000022, ve věci správního vyhoštění žalobce. Tímto rozhodnutím byl žalobce ve správním řízení vyhoštěn z důvodů uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Městský soud dospěl k závěru, že žalobce byl vyhoštěn v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, neboť dle jeho názoru nebyly splněny podmínky stanovené § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Městský soud zaujal právní názor vyslovený tímto soudem již v rozsudku ze dne 6. 2. 2015, č. j. 2 A 61/2014 - 24, kde uvedl, že podmínkou pro vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců je předcházející rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dle názoru městského soudu vzhledem k tomu, že žalobci před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vydáno jiné rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které by žalobce nerespektoval, nebylo možné jeho jednání podřadit pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona.

[3] Městský soud se dalšími námitkami žalobce již nezabýval s odůvodněním, že tyto námitky by neměly již žádný dopad na rozhodnutí soudu. Dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. tak výše uvedené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost stěžovatele

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností podanou v zákonné lhůtě, jejíž odůvodnění bylo následně doplněno. Důvody kasační stížnosti výslovně podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy spatřovala v rozhodnutí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy rozhodnutí městského soudu považovala za nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. V kasační stížnosti stěžovatelka taktéž ve smyslu § 107 s. ř. s. navrhla přiznání odkladného účinku s poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49.

[5] Stěžovatelka namítla, že městský soud nezákonnou formou zúžil případy protiprávního jednání, které lze podřadit pod skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení lze dle městského soudu aplikovat pouze na situace, kdy cizinci nerespektují předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění vydané dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka uvedla, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců by mělo dopadat nejen na porušení zákona o pobytu cizinců, ale na porušení jiných právních předpisů, neboť z příslušného ustanovení neplyne, že by se mělo jednat toliko o porušení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka poukázala na fakt, že pro případy, kdy zákonodárce chtěl postihnout porušování zákona o pobytu cizinců, uvedl v textaci zákona termín „tento zákon“ apod.

[6] Stěžovatelka poukázala taktéž na fakt, že v některých případech jsou cizincům vydávána rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců, kdy není vydáváno rozhodnutí o správním vyhoštění. V případě, že by bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území a cizinec by tohoto nedbal, nebylo by možno vydat rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodů § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. Stěžovatelka upozornila, že dle jejího názoru je výklad § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 takovým způsobem, jak učinil městský soud, zcela v rozporu se smyslem a účelem zákona.

pokračování

[7] Podle stěžovatelky městský soud taktéž zcela nelogicky posoudil předchozí řízení před správními orgány (řízení č. j. KRPA-17573/ČJ-2011-000022), které bylo zastaveno pro nepřiměřenost, neboť o tom, že cizinec pobýval na území České republiky neoprávněně, nebylo pochyb. Pouze by bylo zcela nepřiměřené v řízení o správním vyhoštění cizince pokračovat. Stěžovatelka s názorem městského soudu nesouhlasila, neboť dle jejího názoru bylo protiprávní jednání žalobce řádně zjištěno i projednáno a pouze v důsledku nutnosti uplatnění díkce § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na ustanovení § 174a tohoto zákona, muselo být předchozí řízení zastaveno.

[8] Vzhledem k výše uvedeným námitkám navrhla stěžovatelka, aby bylo rozhodnutí městského soudu zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

[9] V kasační stížnosti stěžovatelka navrhla, aby byl této přiznán odkladný účinek. Tento návrh odůvodnila tím, že v době po vydání rozhodnutí městského soudu je rozsudek pravomocný, a tedy je právními názory městského soudu stěžovatelka vázána, ačkoliv byla ve věci podána kasační stížnost z důvodu nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu. Poukázala na hrozbu, že v mezidobí do rozhodnutí o kasační stížnosti by mohlo být vydáno nové správní rozhodnutí, které by se mohlo dostat do rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu, jehož názorem je vázán i městský soud. Stěžovatelka zdůraznila, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nevznikne žádné třetí osobě žádná újma.

[10] V replikách žalobce uvedl, že se plně ztotožňuje s názory městského soudu a námitky stěžovatelky považuje za liché. Žalobce zdůraznil, že řízení č. j. KRPA-17573/ČJ-2011-000022 bylo zastaveno, a tudíž nelze hovořit o opakovaném porušení právního předpisu. K návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že toto považuje za nadbytečné, neboť žalobce vydání nového rozhodnutí stěžovatelkou nijak neurguje a považuje za ekonomické vyčkat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a s přihlédnutím k vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti.

[12] Ze spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti, které nejsou mezi stranami sporné. Dne 18. 3. 2011 bylo zahájeno se žalobcem řízení o správním vyhoštění, které bylo usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 27. 4. 2012 zastaveno pro nepřiměřenost, neboť byl prokázán žalobci pouze jednodenní neoprávněný pobyt na území České republiky bez cestovního dokladu a víza. Následně byla žalobcem podána žádost o povolení k trvalému pobytu; řízení o ní bylo usnesením zastaveno. Žalobce taktéž podal žádost o vízum za účelem strpění pobytu dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Této žádosti ovšem vyhověno nebylo. Taktéž byla podána žalobcem žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, nicméně toto řízení bylo

zastaveno usnesením, které bylo napadeno odvoláním. Dne 27. 4. 2012 byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností od 1. 5. do 14. 5. 2012, který však nerespektoval.

[13] Dne 14. 2. 2013 byla provedena pobytová kontrola na adrese Novodvorská 27, Praha 4, načež bylo zjištěno, že v době kontroly se žalobce na území České republiky nacházel bez oprávnění k pobytu. Dne 2. 9. 2013 bylo pod č. j. KRPA-65002-47/ČJ-2013-000022 vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a zároveň stanovena doba 2 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, o němž bylo dne 22. 1. 2014 pod č. j. CPR-12724/ČJ-2013-930310-V243 rozhodnuto tak, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno a věc byla tomuto správnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení s odůvodněním, že se žalobce dopustil vytýkaného protiprávního jednání dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, avšak nebyly dostatečně zjištěny skutkové okolnosti při aplikaci § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

[14] Správní orgán I. stupně tedy opětovně vyslechl žalobce i jeho manželku, které se 18. 3. 2013 narodila dcera. Následně bylo taktéž požádáno o nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky dle § 120a zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že vycestování do vlasti je možné. Poté byla správním orgánem I. stupně rozšířena právní kvalifikace ve věci o § 119 odst. 1 písm. b) bod 9, a tedy bylo proti žalobci vedeno řízení o správním vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Dne 2. 8. 2014 pod č. j. KRPA-65002-83/ČJ-2013-000022 bylo rozhodnutím správního orgánu I. stupně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce se současným uložením zákazu vstupu na území členských států EU na dva roky, neboť bylo prokázáno, že na území České republiky pobýval neoprávněně jeden den již v r. 2011 a následně pobýval neoprávněně od 15. 5. 2012 až do kontroly dne 14. 2. 2013, tedy dopustil se opakovaného porušování právních předpisů. Proti tomuto bylo podáno odvolání, které bylo stěžovatelkou dne 12. 12. 2014 zamítnuto, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Jak správní orgán I. stupně, tak stěžovatelka došly k závěru, že toto rozhodnutí je přiměřené ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

[15] Rozsudek městského soudu není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jak uvádí stěžovatelka v kasační stížnosti, neboť rozhodnutí městského soudu není vnitřně rozporné. Výrok městského soudu je jednoznačný a odůvodnění s ním koresponduje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75) a ani zde není jiný důvod způsobující nesrozumitelnost, jak je pojmána ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 9 Azs 61/2015 – 54).

[16] Městský soud však nesprávně posoudil rozhodnou právní otázku. Výkladem § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 11. 6. 2015, č. j. 9 Azs 61/2015 – 54. Zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 uvádí, že *(p)olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské*

pokračování

unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států (...) až na 5 let (...), porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí. Pojem právní předpis nelze zužovat pouze na situace, kdy je vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Smyslem a účelem zákona bylo postihnout opakované porušování právních předpisů, nikoli pouze zákona o pobytu cizinců. Závěr městského soudu, opakující názor zastávaný v rozsudku ze dne 6. 2. 2015, č. j. 2 A 61/2014 – 24, který byl Nejvyšším správním soudem zrušen, je tedy nesprávný. Nejvyšší správní soud dodává, že konstrukce § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců v sobě obsahuje korektiv, pomocí něhož je možno zohlednit situace, kdy sice cizinec porušil opakovaně právní předpis, nicméně jde o porušení spíše méně závažného charakteru. Tímto korektivem je nezbytnost naplnění kumulativně formulované podmínky přiměřenosti (opakovaného) porušení právního předpisu tak závažnému zásahu do životních poměrů cizince, jakým je správní vyhoštění až na dobu pěti let. Znamená to tedy, že správní vyhoštění lze uložit za opakované porušení v zásadě jakéhokoli právního předpisu či předpisů, ovšem jen za podmínky, že povaha takového opakovaného jednání cizince bude v konkrétním případě natolik nebezpečná veřejnému zájmu, veřejnému pořádku či jiným obecně chráněným významným hodnotám, že přiměřenou reakcí na toto jednání bude správní vyhoštění. Uvedené ustanovení tedy vychází ze zásady, že jednání cizinců má být posuzováno přísně individuálně, nikoli paušálně či formalisticky.

[17] V projednávaném případě je taktéž nezbytné se zabývat tím, zda lze považovat za první porušení právního předpisu neoprávněný jednodenní pobyt žalobce i přesto, že bylo vydáno usnesení o zastavení tohoto řízení pro jeho nepřiměřenost. K tomuto se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát (srov. rozsudek ze dne 11. 6. 2015, č. j. 9 Azs 61/2015 - 54, rozsudek ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015 - 43). Uvedl, že skutečnost, že řízení bylo zastaveno pro nepřiměřenost, neznamená, že by se dotýčný protiprávního jednání nedopustil. Jedná se pouze o určité změkčení tvrdosti zákona, určitou přiměřenost sankcí. Nicméně zastavení řízení z důvodu nepřiměřenosti neznamená, že toto jednání se stává beztrestným či neprokázaným. Je třeba taktéž zdůraznit, že žalobce fakt svého neoprávněného pobytu nijak nenapadal ani v tomto, ani v předchozím řízení. Netvrdil, že by se tohoto pochybení nedopustil, pouze upozorňoval na nepřiměřenost správního vyhoštění jako sankce v případě jednodenního neoprávněného pobytu. Lze tedy shrnout, že v posuzované věci se jednalo již o druhé, tedy opakované porušení právního předpisu ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu zákona o pobytu cizinců.

[18] Stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je tedy naplněn, a proto je kasační stížnost důvodná.

[19] Jelikož Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci bezodkladně, nebylo třeba rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Jelikož kasační stížnost byla důvodná, Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první, část věty před středníkem, s. ř. s.)

[21] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první 4 s. ř. s.).

[22] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu